

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Št. 24.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v administraciji. Vredništvo in opraviništvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Kranjskim volilcem po volitvah.

Kaj tako me vbogate, tako poslušate moje skrbne očetovske nauke? Kaj imate ušesa s svedom prevrtana, da gre beseda na prvi strani noter, na drugi ven? Kaj ste tako kosmatih ušes, da se jih nobena stvar ne prime, ne lepa, ne grda beseda, ne hvala, ne graja, ne obetanje, ne žuganje?

Vam je mar knez Auersperg po silni prošnji Suppana in Kalteneggerja deželni zbor zato razpustil, da volite prav tiste poslance, kateri so Vam bili nazaj poslani, ker ministerstvu niso bili nikakor všeč? Ali trdo-vratnost nima konca ne kraja?

Res, slabo ste se obnesli! Posebno kmečke občine ne vedó menda še prav nič o nemčurski kulturi, menda so jo po njivah sejano vrane pozobale, če je ni slana vzela, drugače bi se je bili že lotili in v kratkem popustili domače žgance. Kmet ima svojo bučo, si ne dá ničesar dopovedati, vedno le eno goni in se dá zapeljevati po duhovščini, da ne voli takih poslancev, ktere mu ponujajo nemškutarji. Zato pa Dežman na kmeth ni pridelal ne enega poslanca.

Komaj bolje se mu je godilo po mestih. Le vrli Kočevci, pri kterih je lansko leto Svetca skoro toča pobila, so se dobro védli. Poznajo že sad nemčurske kulture in vedó, da proti Dežmancem zarad slabega pridelka poslancev po zimi velika lakota; toraj so poslali v deželni zbor vsaj nekaj kože in starih kosti — družega na Kromarji že ni veliko — ktere bo Dežman glodal, da se ne loti sam svojega života. Gosp. Kromar je stara kost, nad ktere si utegne Dežman zobé polomiti. Dobro, Kočevci! „Hoch!“

O drugih mestih ni vredno, da bi človek govoril. Škoda za vso inteligenco, ktera se je zvozila, da bi se pognojila tla za nemčurske poslance. Še v Trziču, s kterim se je Dežman tako rad oponašal, v Idriji, kjer

se je ta prerok rodil, v Novem mestu, kjer rogovili srditi gospod Grčar, in v Postojni, kjer se je lotil pastir Deu nemčurske piščalke, so zrastle slovenski poslanci, v Kranji pa ni bilo nemčurske bilke. Taka žetev po taki setvi! Bog se usmili!

Ljubljani bom povedal na drugem mestu, kar jej gré.

Le veliko posestvo je še rešilo čast nemčurstva. Sprejelo je tudi letos gospoda Dežmana v svojo vrsto, ter ga posadilo za deželno peč, da mož ne bo zmrznil. Veliko posestvo porinilo je 10 hrabrih junakov, večidel žlahnega stanú, v deželno zbornico, da v njej hrabri in neprestrašeni sedé, ustajajo in molčé. Čemu bi pa tudi krhali svoje jezike? Po pet goldinarjev imajo na dan že tako, za krhanje jezikov bi jim pa nihče nič ne dal. Toraj bi zastonj govorili, zastonj se pa še mačke ne švigajo.

Na Kranjskem je res huda zima za nemškutarje. Dasiravno močno kurijo, jim vendar skoro povsod glasovi do malega zmrznejo in vsak nemškutar prinese šinkovca na nosu domu.

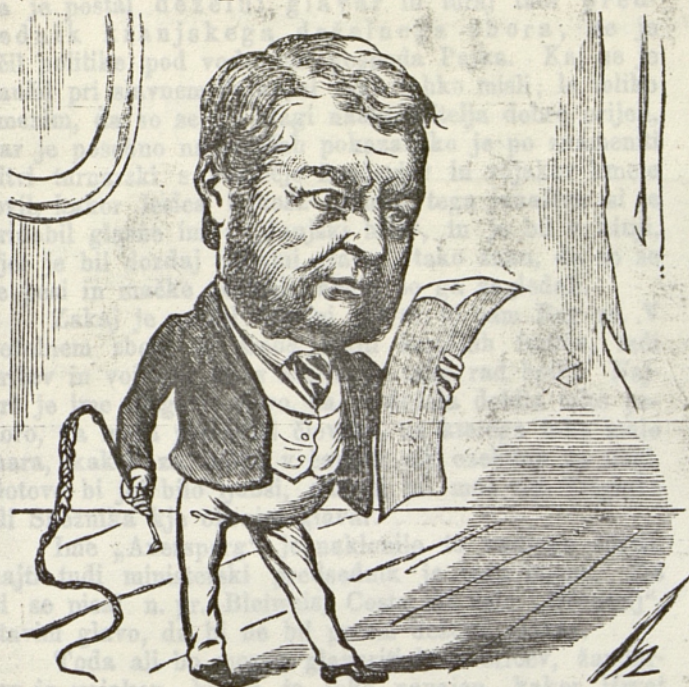
Kdaj bote neki prevideli, da ne smete voliti Slovencev, da se volitve vselej le zarad tega razpišejo, da bi prišlo več nemškutarjev v deželni zbor? Menda o sv. Nikoli, kaj ne?

O, le delajte, le počenjajte, kar se Vam zdi, jaz sem se naveličal prazno slamo mlatiti, iz ktere se ne izmlati ne eden nemčurski poslanec. Od zdaj naprej volite, kar hočete, same mežnarje ali briče, meni je vse enako. Samo potlej mi ne pridite tožit, če vam zopet deželni zbor razpusté; jaz sem vam dobro sve-toval. — Kdor ne vboga, ga tepe — Auersperg.

„Brenčelj,“

resnico ljubeči lažnjivec.

Ministerski predsednik
knez Adolf Auersperg
po volitvah.

Povsod, vse pri starim! Pogorel sem. Kranjski deželni zbor mi voli take poslance, ki ne gredo na Dunaj. Le enega dobim, ta je sicer Turn, pa vendar jako majhen. Ne vem, čemu mi je ta bič v roki? Žebce je vkrotil, kako, da se ga Slovenci ne bojé? Jim bom že pokazal!

Staremu letu.

Vse te radostno sprejelo,
Časov boljših se nadjalo,
Več svobode pričak'valo,
Dihati prostejše jelo.

Káko neki bode pelo
Tebi zdaj čez leto hvalo!
Hohenwartha, našo skalo,
Si predrznih rok nam vzelo.

Le poberi zdaj kopita,
Hitro se na noge spravi,
Zvèr ti stara, nikdar sita!

„Brencelj“ ti še to-le pravi:
Pojdi zá-nj na Žabjek v ječo
Zobat ričet, repo, lečo!

„Brencelj“,
vesel pogrebec.

Presrčna hvála!

izrekava tistim, ki so rekli, da so Slovenci, pa niso šli volit ali so pa volili naju. Posebna hvála gré učiteljem in bukvozezu Gerberju, blagajniku katoliškega društva, kateri so volili po lastnem prepričanji — naju. Vsak glas je dober, kateri se vjame. Učiteljem pa tiste groše priboljška zarad dragine za gotovo obljubiva, kajti obljuba nič ne stane.

Kaltenegger in Suppan.

Volilem ljubljanskim po volitvi.

O joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj! O joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj! O joj! joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj!

Kaj si šel tudi ti, dragi moj Ljubljančan, med puntarje, ktere Slovence imenujejo! Vdarki, ktere sem dobil po deželi, sicer bolé a Tvoja palica skli, ona mi je razmesarila ves hrbet, da se mi meso in kosti vidijo,

Et tu, mi Brute?! Tedaj tudi Ti si se mi izneveril in dal mojema otrokoma Suppppanu in Kalteneggerju toliko glasov, da jih bo premalo! Vse bi Ti odpustil; vse Ti pregledal, toda tega Ti ne morem odpuštiti, da si zavrgel moja preroka.

O nesramno, nehvaležno mesto! S tako skrbnostjo sem Te lišpal z nemško obleko, povsod sem se bahal, da si moje zvesto dete, ktero se drži mojih principov. Ponašal sem se s tem, da si Ti edino dete, kterege se še niso prijele slovenske kozé in zdaj me tako osramotiš!

Še leto ni, kar si volila po meni priporočena kandidata s ponosno večino, zdaj pa se je zgubilo čez sto glasov, da se ne vé kje so. Ali jih je strah vzél? Jih je morda mačka snedla?

Oh, tega se nisem nadjal! Stavil bi bil glavo, da boš tudi letos Ti Ljubljana pokorna hči „prokletih grabelj“, da boš volila tudi letos brez glave, kakor do zdaj, le naša kandidata, poslal sem ti na pomoč dolga krdela uradnikov, pa vse ni nič pomagalo, Ti si volila po svoji glavi in dala mojema privržencema komaj 47 glasov več, kakor Slovincema. Mar misliš, da je to zadosti? Ne veš, da bo deželni zbor zavrgel teh 47 in še kakih 20 drugih glasov, tako, da bosta imela Slovenca večino? Ne veš, da imamo potem le 11 mož v deželnem zboru, ktere bodo potem Slovenci lahko na zelji za večerjo pojedli? Enajst proti petindvajsetim! Me že trebuh boli. Mene bo gotovo Costa pojedel, če jo prej iz zbora ne potegnemo.

To si storila le ti Ljubljana s svojim glasovanjem. Gorjé Tebi, gorjé!

O joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj, joj!

Dežman,
žalosten pogrebec.

Nasledki volitve v Ljubljani.

Pri čevljarji.

Turškovič. Gospod čevljar, Vam bo mogoče, narediti mi čevlje do torka?

Čevljar. Ne bo mi mogoče, gospod profesor Pisker je včeraj naročil dvojne, kjer jih je pri agitovanji za volitve strgal.

Turškovič. Toraj do srede ali četrta?

Čevljar. Mi tudi ne bo mogoče. Gospod dr. Schaffer hoče imeti do četrta troje. Jih je tudi pri agitovanji strgal.

Turškovič. Do nedelje mi jih boste vendar naredili?

Čevljar. Sem obljubil gospodu Posamerju, kateri jih potrebuje pet parov. Kar jih je imel, je vse pri volitvah strgal.

Turškovič. Pa vsaj ta mesec?

Čevljar. Teško! Za temi pridejo: gospod Šusters, kateri je že skoro bos, gospod Trpin, gospod Dežman, Kaltenegger in drugih celo vrsto, kateri so se ravno pred Vami oglasili.

Turškovič. Za božjo voljo! Da se pri volitvi toliko čevljev strga, bi ne bil mislil.

Grof Aleksander Auersperg,

kterega je doletela nezaslužena in nepričakovana čast, da je postal deželni glavar in toraj tudi predsednik kranjskega deželnega zbora, se je učil politike pod vodstvom gospoda Pajka. Kaj se je naučil pri slavnem Pajku, si vsak lahko misli; le toliko omenim, da so se ga blagi nauki učitelja dobro prijeli, kar je posebno na Janjčah pokazal, ko je po znameniti bitvi turnarski s pomočjo žandarjev in vojakov kmete lovil, kakor lesica kokoši. Zarad tega junaštva si je pridobil glasno ime: „Janjški brič“, in je bil v Litiji, kjer je bil dozda okrajni glavar, tako znan, da so se še pesi in mačke poskrili, kedar so ga zagledali.

Zakaj je postal deželni glavar, to sam Bog vé. V deželnem zboru ni treba loviti kmečkih fantov, tudi bričev in vojakov ni, s katerim je tako rad hodil. Najbrž je ime njegovo krivo, da je dežela dobila tako pokoro, da mora plačevati človeka, za kterega tako malo mara, kakor za bolho v čevljih ali ozeblino na nogi. Gotovo bi jej bilo ljubši, ako bi bil mož vrh Triglava ali Sneznika kje okrajni glavar.

Ime „Auersperg“ je naklonilo to nadlogo deželi, kajti tudi ministerski predsednik je tega imena. Da bi se pisal n. pr. Bleiweis, Costa ali celo „Brencelj“, stavim glavo, da bi ne bil postal deželni glavar.

Toda ali bo mogel glavariti brez bričev, žandarjev in vojakov, katerih je tako navajen, kakor Hrvat špeha?

Novice iz kranjskega deželnega zbora.

Gospod Kromar, Veliko-Nemec iz Ribnice, je tudi letos imenovan desetnik (korporal) deželnega zbora s tem pristavkom, da ima v razveseljevanje občinstva jahati — paragrafe.

Ravno ta poslanec je že v prvi seji naznanil svoj program, kateri se glasi:

1. Zedinjenje vsih Slovencev v „Slovenijo“.
5. Česki fundamentalni članki so mu vodilo pri vsem delovanju.
3. V državni zbor ne gre nihče, kdor ni voljen.

Gospoda Supppan in Kaltenegger, katerih volitev se bo še le pozneje dala na rešeto, nista ne kuhana, ne pečena, t. j. voljena, a potrjena še ne. Toraj ne moreta ne v zboru in tudi ne zunaj biti. V tej zadregi sta sklenila, tako dolgo, da se razsodi volitev, stati na pragu.

* * *

Gospoda Deu in Trpin, prvi voljen v Postojni z 20, drugi v Idriji z nekoliko več glasovi, sta se odpravila poslanstvu. Ravno to je storil gospod Hočevnar iz Krškega; gospoda Supppan in Kaltenegger sta si prepisala dopise, ker bi jih utegnili rabiti.

* * *

Naš Auersperg in dunajski sta naredila med seboj stavo, kateri bo dalj časa predsednik. Nekdo, kateri je v stavah dobro izurjen, je rekel, da bi bilo bolj jasno, ako bi se glasovita stava tako napravila, da jo tisti plača, kateri bo šel prej rakom zvižgat. Na dolgost se pri takih stvarih ne more staviti.

* * *

Gospod grof Thurn, kateri bi bil v Trziču kmalu voljen, je prepustil tistih 5 gold., ktere bi imel na dan kot poslanec kamniško-radoljsko-trziški svojim volilcem,

da jih zapijó na njegovo zdravje. Tržičani, kateri so prvi zvedeli o tej blagodušnosti, so sklenili, drugič ravno tako poslati grofa Thurna v deželni zbor, kakor zadnji pot.

Rešpehtarjova kuharica.

„Brencelj“ ima res pasjo srečo. Zavolj enga psa in enga sitnega žnidarja mora iti dva meseca na Žabjek, to je keha za tiste, k' ne pridejo na Grad.

Fletno to ni, to že vem. Cel dan sam biti in nezabeljen ričet al pa kakšen fržol, kakšno kisló repo al pa zelje v sebe metati, ni nič za tak'ga, k' je zmeraj meškutarke krvi nava-jen. Pa mu bodo že tisti, k' so ga rihtal, poslal vsak dan kakšno klobasco, pratco al kapunčka in kakšen firkelj vina ali pira,

toko, da mu ne bo nič hud'ga.

Pa glih za praznike so ga posadili, k' je navada, da se komu kakšna šenkenga dá. Za potico mu pošljejo urtelj, novo leto mu pride vošit brič, ki ga prosi, da b' šel z njim. Al se more komu kaj sitnejga per-godit? — Pa nič naj se ne boji „Brencelj“, bom že jest šla z njim na Žabjek in mu kuhala, pekla in pohala take šniceljne, rostbrateljne in piške, kakoršnih še angeljci v nebesih ne dobé. Jest sem z „Brenceljnam“ perjatla, se reče tolk, kar se sme, ga imam prav rada, zato se mi pa zlo feržmaga, da ni bil ofrajan. Čakajte, nemškutarji, bote že še piskal, „Brencelj“ ne zašona nič. — Pa naj povem, kej sem bla zdaj tolk cajta. Terjala sem tiste, k' „Brenceljna“ prejmljejo, pa ga nočejo plačat. To so res čudni ldje! Še zlehtnej so koker meškutarji, ki ga ne plačajo, pa tud ne prejmljejo. Ne vem, kaj bi takim rekla! Kaj mislijo, da „Brencelj“ samo od jeze, lufta in Žabjeka živi! Kaj mislijo, da mu gvant kar s kožo vred rase in da je povsod zastonj kvartir, koker na Žabjek! Zdaj ne bom šla več terjat, k' se mi ferdrisa do takih, zdaj bom šla raj s šrifto k rihti, da bodo še štempeljne plačal.

Ta druge pa, k' so zvesti prijatli „Brenceljna“, vabim, da b' nas tud drug let prejimali. „Brencelj“ ne bo nič prenehal, dokler bo on zaprt, bom pa jest ferantvortleh derehtar, bo tud' vse v oreng, saj znam tud jest kakšno špasno povedat.

Zdaj pa vošim vsem vesel nov let, da b' še dolg živel, pa nikol na Žabjek ne peršli. Drug let se vsi spet vidimo, k' smo že eden družga tako navajeni. Kaj ne? Adijo!

Gospodu Leitmeierju.

Vi morate biti Pajkove žlahte, ker ste „Brenceljna“ lovili. Vas si bo že zapomnil.

Pogovori.

Jaka. Kakošen razloček je med slovenskim in nemčur-
skim poslancem?

Tone. Slovenski je poslanec, nemčurski pa neslanec.

* * *

Jože. Sveti Miklavž se je letos Slovencem čudno obnesel.

Tine. Zakaj? Jim nemara ni nič prinesel?

Jože. O pač, toda nič dobrega. Andraši-ja, Auersperga,
in Kranjcem pa še posebno glavarja grofa Auers-
perga, kateri slovi po svetu zaradi pretepa na Janjčah.

Tine. Hm! Temu se ni čuditi. Ne veš, da sv. Miklavž
nosi tudi — parklje?

* * *

Jože. Kranjski deželni predsednik Wurzbach bo
tedaj pobral kopita in šel.

Jaka. Škoda za moža!

Jože. Zakaj škoda? Mar ne zasluži —

Jaka. Da bi šel sedet? Da, to pač zasluži.

* * *

Tine. Med nemčurskimi poslanci jih 12 vendar le ne
mara za dunajski državni zbor.

Tone. Iz česa to sklepaš?

Tine. Iz tega, da — niso šli na Dunaj.

Blagodušnost.

Porotniki, kateri so „Brenceljna“ krivega spoznali,
so sklenili, da popravijo svojo razsodbo, „Brenceljno“
kazen razdeliti med seboj. Ker jih je devet, pride na
vsacega $6\frac{1}{3}$ dni, toraj še teden ne, kar bodo laglje
prestali, kakor „Brencelj“ 2 meseca.

Ravno tako bodo plačali vse stroške obravnave
in druge priklade.

Glejte, tudi nemškutar vé, kaj se spodobi.

Ljubljanskima poslancema.

„Brencelj“ je takrat, ko sta bila izvoljena, stavil,
da bo on prišel prej na Žabjek, kakor vi-dva v deželni
zbor. — Dobil je stavo, kajti vi-dva še ne vesta, če
bosta prišla v deželni zbor ali ne, „Brencelj“ pa že vé,
da pride na Žabjek.

Nektera reč se res nič ne vé!

Pred glediščem.

A. Kakošen razloček je med ljubljanskim glediščem
in deželnim zborom?

B. V gledišči se plača ustopnina, v zboru se pa smeje
zastoj.

Neslano darilo.

Gospod Aussetz iz Novega mesta je poslal mini-
stru Auerspergu košek lepih rakov. A minister se mu
je slabo zahvalil, ker je mislil, da mu je g. Aussetz
te rake za to poslal, da bi jim šel minister kmalu
žvižgat. Vendar je volja gosp. Aussetza vse hvale
vredna.

Vprašanje na deželno sodnijo.

Dva meseca na Žabjek! Ali ni to premalo za —
nekoga drugega?

Vošilo za novo leto.

Ministerstvu lepe rake,

Kakor žvižga Beust jim, take;

Wurzbachu pa konje hitre

Auerspergu za žabe „citre“,

Kalteneggerju, Suppppanu

Glasov toľko, da sta v stanu,

V deželnem zboru obsedeti,

Porotnikom pa dve leti.

Konšt. društvu dosti slame,

Da jo mlatit' precej jame.

„Fajerbërom“ dosti piva,

„Turnar“ naj si hlače šiva.

Očetom mestnim dosti vspeha,

Ker brez Dolfi-ta ni smeha.

Mulej naj še barantači,

Mahr volilce na rotovž vlači,

Schönwetter naj ima lepo vreme,

Ogrinc naj bo nam dalje breme,

Seidl, Brandstetter in taki

Bodo naj nemškutarjem prvaki,

Dežman grablje naj nabrusi,

Kromer jaha naj na stari kljusi.

Vsi drugi hudi naj nemčurji

Ostanejo še dalje Jurji.

Slovenci, ki niso volili,

Naj kozjo molitvico bi se učili.

Sebi pa dost' nemčurskih bikov

Več pa še naročnikov,

Kteri bi denar poslali

Ter za „ričet“ mi kaj dali.

„Brencelj“.

Vsim svojim naročnikom

želi „Brencelj“ pred odhodom na Žabjek

veselo novo leto

ter prosi, da bi ga tudi prihodnje leto na vso moč pod-
pirali. Zdaj bo še bolj jezen, ker so mu perutnice pri-
strigli.

„Brencelj“ piše:

Gosp. **A. Č. P.** Stvar je preveč lokalna, bi bila za vse drugo
občinstvo nerazumljiva.

Gosp. **A. B. v J.** Ravno tako. Vrh tega je Vaš dopis, ako
se ne dá dokazati resnica, razčajiv in bi me utegnil še
enkrat na Žabjek spraviti. S poslanim sem zamašil prazno
oknice drugega polletja 1871. leta.

Gosp. **A. F. v V.** Hvala za dopis. Danes kakor vidite, ni
bilo mogoče, ker je drugo tvarine preveč, Zarad podobe
se bo videlo. Moram pisati na Dunaj.

Gosp. **Alojzi Čatarič** pri sv. Lorencu poleg Ptuja.
Vaše ravnanje je res nesramno. Skoro 2 leti prejimate
list in zdaj mi pišete — in celó v nefrankovanem
pismu, da Vas ni bila nikdar volja list plačati. Taki tiči
so prav tako hudobni, kakor oni, kateri bi ga radi videli
na Žabjeku. Mesto hvale dobi človek razčaljive besede.
Le stojte, Vam bom že še uro navil.

„Brencelj“ se je vjel.

Dva dni pred božičnimi prazniki so „Brenceljna“ vlekli pred porotnike in sicer kakor je že znano, zaradi Riesterjeve pasje krote.

Tožil ga je slavni deželni pravdnika namestnik in znani nemškutar dr. Leitmeier in gospod Čuček. Toda gospod Čuček odstopi od tožbe, ko mu „Brencelj“ reče, da ga ni hotel žaliti. Hvala mu!

Porotniki so bili izbrani:

- Simonetti Peter, zlatar na velikem trgu;
- Maček Ferd., ravno tak;
- Ahčin Gašper, hišni posestnik blizu Križankov;
- Gallé Korel, hišni posestnik;
- Kottek Eduard, urar na starem trgu;
- Karinger Korelj, trgovec na velikem trgu;
- Peskiak Spiridion, trgovec v gledišnih ulicah;
- Tambornino Korel, zlatar v „zvezdi“.
- Kraschovitz Janez, (??)
- Lercher Juri, bukvar na velikem trgu.
- Pözl France, kavarnar;
- Jamšek Janez, trgovec na velikem trgu in narodnjak.

Kakor se vidi iz tega, so razen treh vsi zagriznjeni nemškutarji. Slovence je bil vse gosp. Leitmeier zavrgel. Zapomnite si te tič, da jih boste dobro poznali, kedar vas bodo potrebovali.

„Brencelj“ je imel jako slabega zagovornika, namreč samega sebe, gosp. Leitmeier mu je nakladal butaro za butaro na ramo, videlo se je, kako bi rad „Brenceljna“ na Žabjek spravil. Govori, prosi, roti porotnike, se jim prilizuje in stori vse, kar bi utegnilo „Brenceljna“ potisniti na Žabjek.

Govoril je ušesom, ktere rade poslušajo ustavoverne govore, kajti razen treh so vsi hudi nemčurji. Toraj ni bilo drugače, kakor da so spoznali ubozega „Brenceljna“ krivega kaljenja javnega miru in Bog vé, česar še. Gospodu Leitmeierju je srce radosti skakljalo in da bi obtoženemu pokazal svojo ljubezen in sočutje, prosi sodnijo, da bi ga obsodila za 3 mesece na Žabjek, kjer je prav dober ričet.

Toda sodnija mu privoši le dva meseca in vsake 14 dni postni dan, da bi imel tako lepo priložnost, v samoti Žabjeka premišljevat, kaj premore pri nas 9 nemškutarjev in Riesterjeva pasja krota.

To se je zgodilo dva dni pred prazniki in sicer ne na Kitajskem ali kje drugod, ampak v Ljubljani, kjer se šopirijo liberalci. Deveteri, kteri so obsodili „Brenceljna“, so vsi liberalci ali liberaluhi, to je, vsi govore, da bi se vpeljala večja svoboda, sodijo pa tako, kakor se vidi iz „Brenceljrove“ tožbe.

Potlej naj pa še kdo pride in reče, da je nemškutar hudobna zver, ktera bi vse Slovence rada raztrgala! Mu bom že jaz uro navil.

„**Brencelj**“,
na poti proti Žabjeku.

Pred novim letom.

Tretje leto moje starosti se bliža koncu. Tri leta sem že star, videl sem Žabjek, dobrotno napravo za prehude slovenske muhe, a tam še nisem bil, Še le po novem letu, toraj v četrtem letu moje starosti se mi bodo vrata odprla in se mi dala priložnost, „procul negotiis“, oddaljen od človeške družine pre-mišljevati pasjo srečo in dobrohotnost devetih prot-nikov, kateri so izrekli, da sem tako bolan, da me le ričet na Žabjeku more ozdraviti.

Prijatelji! Preden grem na ta za grešne Slo-vence jako ugoden kraj, se moram še od Vas slo-vesno posloviti. Toraj stopim pred Vas v svoji pra-znični obleki in prosim zaostalo in prihodnjo naročnino, brez ktere mi ni živeti. Izposodil sem si od Dežmana „proklete grablje“ in nasadil ná-nje pušico, da boste precej vedeli, po kaj sem prišel.

Nemškutarji me zapirajo, Vi me morate pa podpirati, kajti nemškutar mi ne privošči ne drobtinice od svoje mize. Brenčal in frčal jim bom zato okoli gluhih ušes, da bo joj, drugo leto bom že hujši, ker me bo Žabjek okrepčal. Obleko si bom napravljajl čedalje lepšo, tudi drugo glavo si bom nasadil; vkljub večih stroškov pa bom veljal za Slovence kakor do zdaj:

Za leto in dan le	3 gold. — kr.
Za pol leta le	1 „ 50 „
Za četrt leta le	— „ 80 „

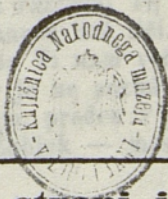
toraj tako malo, da je res čuda. Za nemškutarje pa ne bom po nobeni ceni. Večkrat me bo pol-drugo polo, toraj 6 strani, kakor danes.

Iz tega vsak previdi, da bom res po ceni. Vsak naj toraj, prejemši ta list, teče k bližnji pošti in naj pošlje brž naročnino, da ga zapišem v zlate bukve svojih izvoljenih.

Tisti pa, kateri so še kaj na dolgu, naj se podvizajo, da poravnajo dolg, dokler je „Bren-celj še prost; kajti pozneje jih ne bo mogel sam nadlegovati, temveč jih bo moral izročiti svojemu doktorju kateri bo vse iztirjal, da bo „Brencelj“ imel kaj za ričet.

Gorjé pa vsem tistim, kateri bi zdaj odpadli! Prečrtal jih bom z grdo, debelo, črno črto, da bo vsak precej videl, kaj so.

Prvi list četrtega letnika se bo poslal še vsem starim naročnikom; kdor se noče dalje na-ročiti, naj ga pošlje nazaj, kajti če ga obdrži, naznani s tem, da mu je po volji, in je vezan, plačati toliko listov, kolikor jih je sprejel.

„Brencelj“,
na potu v vice na Žabjeku.

Današnji list obsega 6 strani in velja 15 kr.; prva številka četrtega letnika pride na svitlo v začetku januarja meseca.